EROUL POPORULUI

O amplă poveste romantică de epocă despre revoluție, loialitate și iubire interzisă, în timpul căderii monarhiei franceze

Un volum dintr-o poveste în mai multe volume

de Alexandre Dumas

Drepturi de autor

Eroul poporului

© 2026 Library of Alexandria.

Toate drepturile rezervate.

Drepturile de autor asupra materialului editorial original, revizuirilor, organizării și designului create pentru această ediție aparțin Library of Alexandria. Nicio parte a acestor elemente protejate nu poate fi reprodusă, stocată într-un sistem de regăsire sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc fără acordul prealabil scris al Library of Alexandria, cu excepția cazurilor permise de legea aplicabilă.

Publicat de Library of Alexandria

LibraryofAlexandria.com

Cuprins

Introducere....2
Capitolul 1....5
Capitolul 2....11
Capitolul 3....19
Capitolul 4....27
Capitolul 5....38
Capitolul 6....44
Capitolul 7....51
Capitolul 8....61
Capitolul 9....67
Capitolul 10....74
Capitolul 11....83
Capitolul 12....87
Capitolul 13....95
Capitolul 14....104
Capitolul 15....110
Capitolul 16....119
Capitolul 17....125
Capitolul 18....128
Capitolul 19....134
Capitolul 20....138
Capitolul 21....147

Capitolul 22.....162
Capitolul 23.....165
Capitolul 24.....170
Capitolul 25.....184
Capitolul 26.....191
Capitolul 27.....197
Capitolul 28.....210
Capitolul 29.....226

Prefață
Mesaj către cititor

Reconstruirea celei mai mari biblioteci din istoria omenirii

Cu mii de ani în urmă, Biblioteca din Alexandria era centrul cunoașterii mondiale — un sanctuar în care se aduna și se împărtășea în mod liber înțelepciunea tuturor civilizațiilor cunoscute.

Apoi, s-a pierdut.

Acum o reconstruim — iar tu ești invitat să ni te alături.

La Library of Alexandria, ne-am propus să facem fiecare carte accesibilă fiecărei persoane de pe Pământ — nu doar în format tipărit, ci în orice limbă, în orice format și pentru fiecare cititor.

Iată cum facem acest lucru:

- **Ediții tipărite de lux la costul real al tipăririi** - Comandă orice carte ca volum broșat de înaltă calitate, ediție elegantă cu copertă cartonată sau set spectaculos într-o casetă — și plătește doar cât costă tipărirea. Fără adaosuri. Fără intermediari.
- **Acces nelimitat la cele mai de seamă opere** - Bucură-te de mii de capodopere nemuritoare — de la Platon la Shakespeare și Tolstoi — în ediții frumoase și moderne de cărți electronice și cărți audio. Citește și ascultă fără limite — pentru fiecare cititor, de oriunde.
- **Traduceri moderne pentru fiecare limbă și dialect** - Reimaginăm operele clasice într-un limbaj clar și accesibil — și le traducem în orice dialect imaginabil. Toată lumea merită să înțeleagă cele mai importante idei ale omenirii.

Când vizitezi **LibraryofAlexandria.com** , nu doar accesezi cărți — te alături unei mișcări globale pentru a restabili, păstra și împărtăși înțelepciunea civilizației.

Alătură-te nouă chiar astăzi pe LibraryofAlexandria.com

Împreună, ne vom asigura că lumina înțelepciunii umane nu se va mai stinge niciodată.

Cu recunoștință,

Echipa Bibliotecii Moderne din Alexandria

Vizitează:
www.libraryofalexandria.com
Sau scanează codul de mai jos:

Introducere

În octombrie 1789, o mulțime de femei din Paris a pornit pe ploaie spre Versailles, iar a doua zi Regele Franței a fost adus în capitală, ca să trăiască printre oamenii pe care îi conducea. Majoritatea cărților de istorie tratează acea zi ca pe un punct culminant. Alexandre Dumas o vede ca pe o pauză, momentul în care încep să se miște oameni mai tăcuți și mai primejdioși. Eroul poporului începe acolo, pe un drum de lângă Sèvres, cu un străin care așteaptă în pragul unei cârciumi și un lăcătuș care tocmai a făcut o treabă despre care nu trebuia să vorbească.

Cartea este o poveste despre ce se întâmplă după ce o revoluție pare să fi învins. Vechea ordine a fost târâtă la Tuileries, Bastilia a căzut, iar mulțimile sunt obosite. Și totuși, cineva continuă să împingă lucrurile înainte. Dumas, care putea face ca o conversație la o sticlă de vin de Burgundia să pară o capcană care se strânge, transformă acea tulburare într-un roman cu comploturi, zvonuri și prietenii neașteptate.

Dumas și Revoluția

Alexandre Dumas s-a născut în 1802, fiul unui general al armatei revoluționare, și a crescut într-o Franță care încă dezbătea ce însemnase Revoluția. A devenit cel mai renumit povestitor popular al vremii sale. Cei trei muschetari și Contele de Monte-Cristo au apărut în anii 1840, în foileton, iar cititorii le-au urmărit săptămână de săptămână. Scria cu ajutorul unor colaboratori, lucru obișnuit în lumea foiletoanelor, și scria cu o viteză uimitoare.

Revoluția Franceză a fost un subiect la care a revenit iar și iar, într-o serie lungă de romane a căror acțiune se petrece între anii 1780 și 1790. Eroul poporului face parte din acest grup și este un bun prilej de a-l descoperi pe Dumas într-o dispoziție mai politică. Aventurile de spadă celebre sunt înlocuite de ceva mai

apropiat de un thriller al străzii, în care armele sunt informația, suspiciunea și puterea mulțimii.

Și decorul contează. În 1789 și în anii care au urmat, parizienii de rând au învățat că puteau schimba soarta unui rege. Prețul pâinii, zvonurile de la Versailles și amintirea Bastiliei au alimentat o stare de spirit în care totul părea cu putință. Dumas, care scria la aproximativ o jumătate de secol distanță, cunoștea deznodământul acelor ani și durerea care a urmat. Cititorii de astăzi, care știu și ei cum este ținută minte Revoluția, vor găsi în carte vie incertitudinea pe care o simțeau oamenii acelor vremuri. Dumas îi dă Revoluției un atelier și o cârciumă, pe lângă un palat, și îl lasă pe un lăcătuș regal să vorbească despre rege ca un ucenic la nicovală.

Un lăcătuș și un străin

Dumas era fiul unui general și scria despre Revoluție cu ochiul ager al unui povestitor pentru ziarele, cluburile și bârfele de pe stradă. Cartea urmărește anii de după căderea Bastiliei, când la Paris se dezbătea zi de zi ce însemna prezența Regelui în oraș. Romanul face parte dintr-un lung ciclu pe care Dumas l-a construit în jurul Revoluției și este populat de nume reale precum Lafayette, Mirabeau și Primarul Bailly.

Un cititor care știe puțină istorie a Franței se va bucura să-i recunoască, iar cel care nu știe nimic nu va pierde nimic. Dumas dă Revoluției și o dimensiune omenească. Cele douăzeci și nouă de capitole trec de la ținuturile agricole la drumurile spre Paris și la apartamentele regale de la Tuileries, astfel încât marile evenimente sunt văzute mereu prin ochii oamenilor de rând, de la un sat la un palat.

Dumas povestește cu glasul unui povestitor sigur pe sine, căruia îi place să se oprească și să comenteze natura revoluțiilor. Primele capitole sunt alcătuite în mare parte din conversații, iar conversațiile sunt o încântare. Oamenii fac aluzii, lingușesc, se laudă și iscodesc, iar titlul fiecărui capitol promite o nouă cotitură a poveștii. Cartea are douăzeci și nouă de capitole, majoritatea

scurte, iar ritmul este alert. Istoria și ficțiunea se împletesc fără rețineri, astfel că personaje reale precum Regele, Regina și Generalul Lafayette sunt pomenite alături de personaje inventate de autor.

Cititorul care deschide cartea pentru prima oară întâlnește multe nume în primele pagini, de la curteni la miniștri, dar povestea nu depinde de faptul că le ții minte pe toate. Atmosfera este vioaie, uneori comică și adesea tensionată. Lui Dumas îi plac replicile tăioase și scenele rapide, iar atenția cititorilor este răsplătită printr-o răsturnare de situație la sfârșitul aproape fiecărui capitol.

Mâini care dau de gol

Dumas presară de la început mici detalii care stârnesc întrebări. De ce are un bărbat îmbrăcat ca un muncitor mâini atât de delicate și ce ne spune asta despre oamenii care pun mâna pe arme în vreme de răscoale? Ce știe un om care lucrează cu lacăte și uși secrete și până unde va merge cu dezvăluirile la un pahar de vin?

Mai este și pasiunea lui Louis al XVI-lea pentru prelucrarea metalului, un hobby de care se ocupa într-un atelier privat de la Versailles și pe care cartea îl folosește ca pe o cale de a-i înțelege firea. Este un om blând și sincer o primejdie pentru popor sau numai pentru el însuși? Iar în spatele mișcării mulțimilor se află cei care, spune naratorul, au pus la cale primul atac și așteaptă iureșul. Cine sunt ei și ce vor de la o revoluție care a ajuns deja atât de departe?

Capitolul 1

Lăcătușul și armurierul

Revoluția Franceză începuse cu luarea Bastiliei de către poporul Parisului, în paisprezece iulie 1789, dar părea să fi atins punctul culminant când Regele Louis al XVI-lea, Regina Maria Antoaneta și alți membri ai Familiei Regale au plecat de la Versailles spre capitală, Paris, după câteva revolte sângeroase.

Dar se înșală oricine crede, în asemenea răgazuri dintr-o răscoală populară, că toate necazurile au trecut.

În spatele celor care pornesc primul atac se află cei care l-au pus la cale și așteaptă să înceapă năvala. Apoi, în timp ce ceilalți obosesc sau se mulțumesc cu ce au obținut, ei se strecoară în mulțime ca s-o întărâte.

Agenți misterioși ai unor patimi secrete și ucigătoare, ei împing mișcarea mai departe, din locul în care se împotmolise. După ce o duc până la capăt, cei care deschiseseră drumul se trezesc îngroziți, văzând că alții au ajuns la țintă.

În pragul unei cârciumi din Sèvres, lângă podul peste Sena, stătea un bărbat care jucase, nevăzut, rolul principal în revoltele ce siliseră familia regală să renunțe la încercarea de a fugi din regat, așa cum făcuseră mulți dintre lingușitorii ei, și s-o ia de la Palatul Versailles spre Tuileries.

Bărbatul era în floarea vârstei. Era îmbrăcat ca un muncitor, cu pantaloni de catifea reiată și un șorț de piele cu buzunare, asemenea celor pe care le folosesc acoperișarii ca să-și țină cuiele, precum și fierarii, potcovarii și lăcătușii. Ciorapii îi erau cenușii, iar pantofii aveau catarame de alamă. Pe cap purta o căciulă de blană, ca a unui grenadier, tăiată în două, sau ceea ce se numește astăzi o căciulă de artilerist. Câteva șuvițe cărunte îi ieșeau de sub ea și se amestecau cu sprâncenele stufoase, umbrind ochii mari, bulbucați – ageri și pătrunzători, mișcându-se atât de repede, încât era greu să le ghicești culoarea adevărată. Avea nasul cam gros, buzele pline, dinții albi și tenul ars de soare.

Deși nu era masiv, bărbatul era bine proporționat. Încheieturile nu-i erau butucănoase, iar mâinile îi erau mici și ar fi putut părea delicate, dacă nu ar fi fost înnegrite, ca ale lucrătorilor în metal.

În ciuda bicepșilor puternici, la vedere fiindcă își suflecase mânecile cămășii, pielea lui era izbitor de albă și aproape aristocratic de fină.

La îndemână se afla o pușcă bogat ornamentată cu aur, cu două țevi, ștanțată cu numele lui Leclere, armurierul la modă din Paris. Te poți întreba cum a ajuns o armă atât de scumpă în mâinile unui meșteșugar de rând. În vremuri de răscoală, nu întotdeauna mâinile cele mai albe pun mâna pe cele mai bune arme.

Venise de la Versailles cu doar o oră înainte și știa foarte bine ce se întâmplase acolo. Când hangiului i-a venit să-i pună întrebări, în timp ce-i întindea o sticlă de vin pe care bărbatul nu o atinse, acesta i-a răspuns:

„Regina vine împreună cu Regele și cu Delfinul. Au pornit la mijlocul după-amiezii, hotărând în sfârșit să locuiască la Tuileries. Așa că, de-acum înainte, Parisul nu va mai avea de ce să-și facă griji în privința pâinii, fiindcă-i va avea în mijlocul său pe Brutar, pe Soția brutarului și pe Băiatul brutarului – așa le spune poporul celor trei «regali»."

Despre el însuși spusese că avea de gând să stea prin preajmă și să privească procesiunea trecând.

Poate că ultima afirmație era adevărată, deși se vedea limpede că privea mai des spre Paris decât spre Versailles, ceea ce te făcea să bănuiești că nu se simțea dator să-i spună lui Boniface exact ce avea de gând să facă.

După câteva clipe, păru că zărise ceea ce aștepta: văzu un bărbat, îmbrăcat cam ca el și, după toate aparențele, din aceeași breaslă, profilându-se pe creasta drumului. Mergea greoi, ca un om care venise de departe.

Părea cam de aceeași vârstă cu bărbatul care-l aștepta – adică, în limbajul oamenilor, trecuse de patruzeci de ani. Trăsăturile lui

erau ale unui om de rând, cu înclinații josnice și instincte vulgare.

Străinul îl țintì cu privirea, cu o expresie ciudată, ca și cum ar fi sperat ca o singură privire să-i cântărească aurul – dacă avea vreunul – și aliajul din firea lui.

Când călătorul venit din oraș ajunse la douăzeci de pași de bărbatul tolănit în prag, acesta din urmă intră, turnă vinul din sticlă în două pahare, apoi se întoarse în prag, ținând unul dintre pahare ridicat, și strigă:

„Hei, prietene! E cam frig, iar drumul e lung. Ce-ai zice de un strop de vin roșu, să ne înveselească și să ne încălzească?"

Muncitorul venit din oraș se uită în jur, ca să se asigure că era singur și că salutul îi era adresat lui.

„Cu mine vorbești?"

„Cu cine altcineva? Ești singur."

„Și-mi oferi un pahar de vin?"

„De ce nu? Suntem frați în pilă și ciocan – sau aproape."

„Oricine poate fi dintr-o breaslă", spuse celălalt, privindu-l atent pe vorbitor. „Întrebarea e dacă ești ucenic sau meșter."

„Cred că o să vedem cât am învățat, bând și stând de vorbă."

„Bine, atunci!", spuse celălalt, apropiindu-se de ușă, în timp ce gazda îi arăta masa cu vinul. Bărbatul luă paharul și-i cercetă bănuitor conținutul, dar îndoielile i se risipiră când străinul își turnă încă un pahar zdravăn.

„Haide, ce te-a apucat? Ești atât de mândru, încât nu bei cu un om din breasla ta?"

„Nu, nici pomeneală. Norocul națiunii!"

Ochii cenușii ai muncitorului îi întâlniră pe ai bărbatului care propusese toastul.

Dădu paharul peste cap dintr-o înghițitură și-și șterse buzele cu mâneca.

„La naiba, ăsta-i vin de Burgundia", remarcă el.

„Și ce vin bun, nu-i așa? Mi l-au recomandat. Tocmai treceam pe-aici și m-am oprit; nu-mi pare rău. Dar de ce nu te-așezi să te simți ca acasă? Mai e vin în sticlă, iar când se termină, mai e și în pivniță."

„Spune-mi, ce faci aici?”

„Mi-am terminat treaba pe ziua de azi. Am isprăvit o lucrare la Versailles și mă îndrept spre Paris împreună cu alaiul regal, de îndată ce trece pe-aici.”

„Ce alai?”

„Păi, Regele, Regina și micul Prinț, care se întorc în oraș împreună cu femeile din Piața de Pește și cu două sute de membri ai Adunării, toți sub ocrotirea Generalului Lafayette și a Gărzii Naționale.”

„Așadar, bătrânul grăsan s-a hotărât să vină în oraș?”

„L-au silit.”

„Bănuiam eu asta când am pornit spre Paris, azi-dimineață, la trei.”

„Ia te uită! Ai plecat de la Versailles la trei, fără să te intereseze ce se petrecea?”

„Ba da, muream de curiozitate să aflu ce punea la cale domnul. Suntem cunoscuți – tovarăși, ai putea spune, dar nu mă laud – însă știi cum e, prietene, omul trebuie să muncească. Am nevastă și copii de întreținut, iar vremurile nu-s deloc de glumă. Eu nu lucrez la forja regală.”

Cel care asculta lăsă vorbele să treacă fără să pună vreo întrebare.

„Așadar, te-ai întors la Paris pentru o lucrare urgentă?”, întrebă el.

„Chiar așa, și bine plătită, pe deasupra”, spuse muncitorul, zăngănind câteva monede în buzunar. „Deși plata mi-a făcut-o un soi de slujitor, ceea ce nu-i prea frumos – și, pe deasupra, era german, așa că n-am putut sta de vorbă cu el pe când lucram. Nu sunt eu mare amator de flecăreală, dar e amuzantă câtă vreme nu spui nimic rău despre oameni.”

„Și nu-i nicio pagubă dacă vorbești de rău vecinii, nu-i așa?”

Amândoi râseră. Străinul își arătă dantura frumoasă, în contrast cu dinții stricați ai celuilalt.

„Așadar, ai isprăvit o lucrare frumoasă, care trebuia făcută în grabă, și ai fost bine plătit?”, spuse străinul, ca un om care înainta pas cu pas, dar înainta oricum. „Trebuie să fi fost greu de lucrat.”

„Greu, să nu mai vorbim! Mai greu decât o încuietoare secretă – o ușă nevăzută. Ce zici de o casă înăuntrul altei case? Cineva trebuie să vrea să se ascundă, asta-i sigur. Ce joc ar putea să facă, intrând și ieșind după bunul plac. «E acasă stăpânul?» «Nu, domnule, tocmai a ieșit.» «Minți – tocmai a intrat.» «Uitați-vă, dacă sunteți atât de sigur.» Și se uită de jur împrejur, dar îi sfidez să-l găsească pe domn. E o ușă de fier, vezi, care se închide peste un cadru lambrisat și se mișcă pe niște bile într-un șanț, ca niște roți. Metalul e acoperit cu un furnir de stejar vechi, așa că poți să bați cu degetele în el și sună întocmai ca o scândură masivă. Îți spun, după ce am terminat lucrarea, chiar și eu aș fi fost păcălit de ea."

„Unde pe lume ai face o asemenea treabă? Dar bănuiesc că nici unui amic nu i-ai spune?"

„Nu-ți pot spune, fiindcă nu știu."

„Cum te-au păcălit?"

„Poți să mai încerci să ghicești, tot n-o să nimerești. Mă așteptau o trăsură de închiriat la porțile orașului, unde se încasează taxa. S-a apropiat un tip și m-a întrebat: «Ești cutare?» I-am răspuns: «Da». «Bine. Te așteptăm. Urcă.» Așa că m-am suit în trăsură, unde m-au legat la ochi. După ce roțile s-au învârtit cam o jumătate de oră, s-a deschis o ușă mare de trăsură. M-au ajutat să cobor și m-au condus zece trepte în sus, până într-un vestibul, unde am găsit un servitor german care le-a spus celorlalți: «Bine! Plecați de aici; nu mai avem nevoie de voi.» S-au grăbit să plece, mi-au scos legătura de la ochi și mi-au arătat ce aveam de făcut. M-am apucat de treabă ca un meșter priceput și am terminat într-o oră. M-au plătit cu aur nou-nouț, m-au legat din nou la ochi, m-au urcat iar în trăsură, m-au lăsat în același loc de unde mă luaseră, mi-au urat drum bun spre casă – și iată-mă aici."

„Și n-ai văzut absolut nimic, nici măcar cu coada ochiului? Să mă bată dacă am auzit vreodată de o legătură la ochi care să-l împiedice pe om să tragă cu ochiul într-o parte sau în alta. Haide, recunoaște că ai văzut ceva", stărui străinul.

„Ei bine, m-am împiedicat de prima treaptă și, când am ridicat mâinile ca să nu cad, batista s-a deplasat și am zărit pentru

o clipă. Am văzut în stânga mea un șir drept de copaci, ceea ce m-a făcut să cred că eram pe o alee. Atât, jur."

„Nu pot spune că asta ne lămurește prea mult. Aleea principală e lungă și sunt mai multe case cu intrare pentru trăsuri între cafeneaua St. Honore și Bastilia."

„Adevărul e", spuse lăcătușul, scărpinându-se în cap, „că nu cred că aș putea recunoaște casa."

Cel care punea întrebările păru mulțumit, deși chipul lui rareori îi trăda sentimentele.

„Dar", exclamă el, de parcă ar fi schimbat subiectul, „nu sunt lăcătuși buni în Paris, de-a trebuit să trimită după unul la Versailles?"

Continuă lectura: Eroul poporului

Aceasta este previzualizarea gratuită a cărții Eroul poporului de la Library of Alexandria.

Citește și ascultă întreaga carte, plus peste 200.000 de alte cărți, cu 90 de zile gratuite:

https://libraryofalexandria.com/ro/products/the-hero-of-the-people